

De Soet en Planting: 'Het kind in ons'

De jaarlijkse Kunstroute is in aantocht. Op 21 en 22 juni stellen veel Zutphense kunstenaars hun atelier open voor het publiek. In de aanloop daar naar toe elke week een gesprek met twee deelnemende kunstenaars.

Koeien, kippen, Dorine de Soet heeft iets met dieren, Hendrik Planting niets. Hendrik snapt dieren ook niet, hoewel hij ze fascinerend vindt. „Maar dat is de hele werkelijkheid ook”, zegt hij. Dorine tekende jarenlang in Artis. „Dieren zijn een metafoor

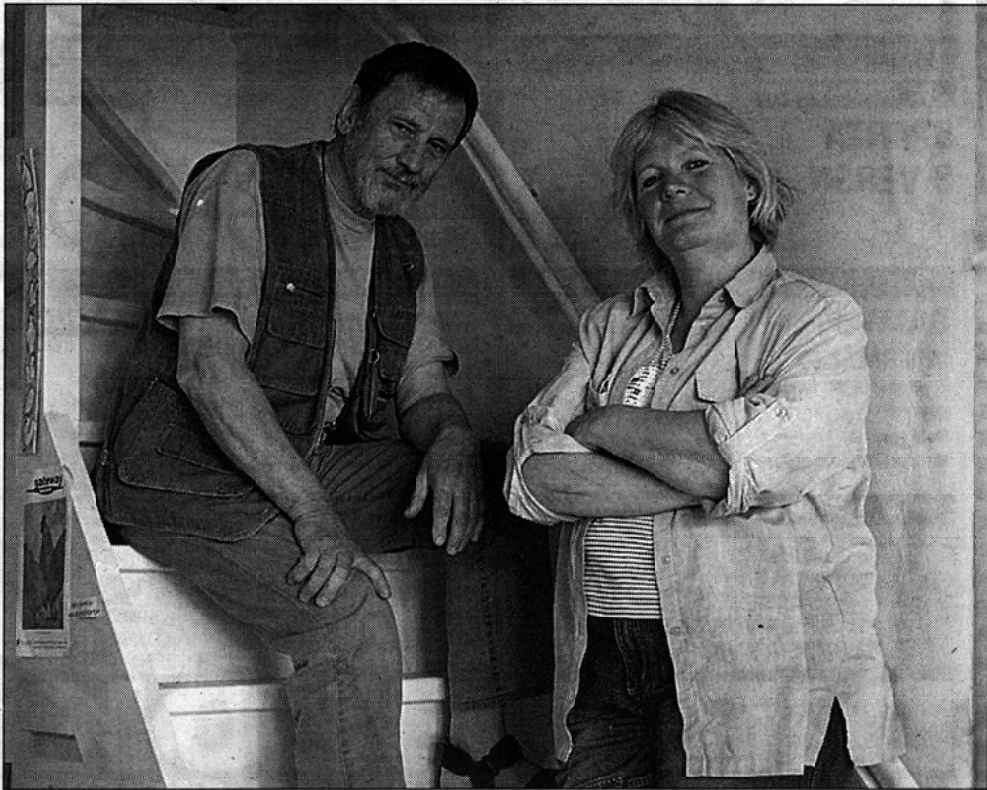
voor zowel kracht als kwetsbaarheid. Mensen zijn complex, ook al heb ik vijftien jaar lang modellen gedaan. Met dieren ben ik gelukkig. Ze accepteren me.” Hendrik worstelt met andere dingen. Zijn drijfveer is de para-

dox, de schijnbare tegenstelling, die hij overal in terugziet. „Tijd en ruimte zijn beide oneindig, maar wij hebben die begrippen gescheiden. Dat vind ik nou fascinerend. Dat komt in mijn werk altijd tevoorschijn.” Hendriks werk is zowel ruimtelijk als in een plat vlak waarin de kunstenaar zijn grote thema 'alles is onderweg' gestalte probeert te geven.

Is dat de opdracht van de kunstenaar? Het laten zien van de sleutel van het geheim, de ontmoeting tijdens die tocht onderweg, als hij scheppend bezig is? Beiden vinden dat. „Die ontmoeting is voor mij heel belangrijk”, aldus Dorine, „ook al kun je daar bang van zijn of bang zijn dat je plek waar dat gebeurt, niet vindt.” Emotie, want vrees is dat, speelt een grote rol in het leven van de kunstenaar. „De zuiverste emotie is de verwondering”, is Hendrik van mening. „Maar zodra je wordt geboren, wordt die al aangetast. Dan begint het corrigeren. Creativiteit zorgt voor tegenwicht. Helemaal wordt die vaak afgedekt door autoriteit. Dat levert frustratie op. Daarom heb ik een hekel aan autoriteit. En daarom mag de academie de kunstenaar niet overheersen. Hoewel dit negatieve gedachten zijn, zal het positieve uiteindelijk overheersen.”

Dorine ziet in het kind de verwondering nog het meest zuiver aanwezig. „De kunstenaar laat het kind in zich spreken. De dingen van toen beïnvloeden en sturen hem. Zijn hele achtergrond speelt in zijn werk mee.” Dat kind is ook niet productgericht aan het werk. „Dat doet alleen de ambachtsman”, oordeelt Hendrik. „De kunstenaar is procesgericht. Als hij niet zijn frustratie blijft steken, kan hij een kwalitatieve prestatie leveren.” Daarmee raakt Planting aan een 'oeverloze discussie': wat is kwaliteit? „Als je doet wat je het liefste doet, dan leg je de basis voor kwaliteit”, merkt Do-

rine op. „Maar als mensen je werk leuk gaan vinden, dan ben je in een valkuil getrapt. Dan ben je met geld bezig. En dat mag nooit de drijfveer zijn.” Toch heeft elke kunstenaar zijn eigen trukendoos om niet zonder inkomsten te geraken. Daar ligt weer een Planting-paradox. „Je wil niveau bereiken”, aldus Hendrik. „Dat is een voortdurende worsteling. Leg je de lat hoger, dan krijg je faalangst. Gelukkig haal je nooit honderd procent.” Dorine de Soet wil het beste geven wat zij heeft. „Daar ben ik trots op, anders heb ik een rot gevoel.”

Hendrik Planting en Dorine de Soet.